

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 lutego 2017 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. stwierdził, że A. B., od 1 października 2016 r., nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym : emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu, jako pracownik u płatnika składek R. G.. W uzasadnieniu, decyzji organ rentowy wskazał, że w dniu 30 września 2016 r., pomiędzy A. B. a płatnikiem, zawarto umowę, której nadano nazwę umowy o pracę, na czas określony, od 1 października 2016 r. do 1 października 2017 r., i, mocą której, A. B. powierzono obowiązki pomocy technicznej w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem w wysokości 2 000,00 zł. Organ rentowy podkreślił, że po krótkim okresie zatrudnienia tj. już od dnia 26 października 2016 r. A. B. stał się niezdolny do pracy z powodu choroby. Organ rentowy podkreślił, że wprawdzie w trakcie postępowania przedstawiono dokumenty kadrowo – płacowe, dotycząca A. B., a także dokumenty podpisane przez A. B., to jednak, w ocenie organu rentowego, mogły one zostać sporządzone na potrzeby postępowania. Co więcej, w okresie od 2 marca 2016 r. do 30 września 2016 r., A. B. był osobą bezrobotną i nie posiadał tytułu do ubezpieczenia chorobowego. Zdaniem organu rentowego, całość zebranego materiału dowodowego wskazuje, że A. B. nie świadczył pracy na rzecz płatnika składek. W ocenie organu rentowego, umowa o pracę zawarta między A. B., a płatnikiem składek nosi znamiona czynności pozornej, której celem było obejście przepisów prawa i uzyskanie dzięki temu świadczenia wypłacanego z ubezpieczenia społecznego – zasiłku chorobowego.

/decyzja k.138 - 144 akt ZUS/

W dniu 13 marca 2017 r. pełnomocnik A. B. złożył odwołanie od ww. decyzji wnosząc o jej zmianę poprzez ustalenie, że skarżący w podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu u płatnika składek od 1 października 2016 r. W uzasadnieniu odwołania podkreślono, że skarżący w okresie od 1 do 26 października 2016 r., rzeczywiście pracował u płatnika, po czym, wbrew własnej woli, stał się niezdolny do pracy. Nadto wskazano, że stanowisko pracy, powierzone A. B., nie było stanowiskiem specjalnie stworzonym, a wynikało ze wzrastającej liczby zleceń płatnika.

/odwołanie k. 2 – 4/

W odpowiedzi na odwołanie, pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie, przytaczając argumentację, zawartą w treści zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k.129 – 130/

Na rozprawie w dniu 9 września 2019 r. płatnik składek przyłączył się do, złożonego przez wnioskodawcę, odwołania.

/oświadczenie zainteresowanego min.00:04:26 rozprawy z dnia 9 września 2019 r., płyta CD k.373/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Płatnik składek, R. G., od 1 sierpnia 1991 r., prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...). W ramach prowadzonej działalności, R. G., świadczy usługi geodezyjne. R. G., w ramach prowadzonej działalności, zatrudnia geodetów.

/wypis z (...) k.126 akt ZUS, zeznania zainteresowanej R. G. min.00:43:48 – 01:07:05 rozprawy z dnia 9 września 2019 r., płyta CD k.373/

W latach 2015 – 2016 r. płatnik składek osiągał następujące przychody:

- 2015 r. – 355 837,23 zł

- 2016 r. - 305 227,89 zł

/zestawienia przychodów płatnika k.32 – 34/

Wnioskodawca A. B., legitymuje się wykształceniem średnim w zawodzie technika mechanika. W latach 1996 – 2016 prowadził własną działalność gospodarczą (hurtownię tkanin). W okresie od 2 marca 2016 r. do 30 września 2016 r., a zatem w bezpośrednim okresie przed zawarciem, spornej umowy, nazwanej umową o pracę, A. B. był osobą bezrobotną i nie posiadał tytułu do ubezpieczenia chorobowego.

/zeznania wnioskodawcy min.00:06:17 – 00:43:48 rozprawy z dnia 9 września 2019 r. , płyta CD k.373/

W 2015 r. u wnioskodawcy rozpoznano nowotwór złośliwy gruczołu krokowego. Z uwagi na rozpoznane schorzenie, wnioskodawca pozostaje pod stałą opieką medyczną.

/zeznania wnioskodawcy min.00:06:17 – 00:43:48 rozprawy z dnia 9 września 2019 r. , płyta CD k.373 , dokumentacja medyczna k.202 – 256 , k.273 – 291/

W dniu 30 września 2016 r. pomiędzy firmą płatnika , a A. B. została zawarta umowa, nazwana umową o pracę na czas określony od 1 października 2016 r. do 1 października 2017 r. W treści umowy wskazano, że A. B. będzie świadczyć pracę na stanowisku pomocy technicznej, z wynagrodzeniem w wysokości 2 000,00 zł., w pełnym wymiarze czasu pracy. Jako miejsce wykonywania pracy, wskazano Ł. oraz teren województwa (...).

/umowa k.112 akt ZUS/

Zaświadczenie lekarskie z dnia 30 września 2016 r., wskazuje na brak przeciwwskazań do wykonywania przez wnioskodawcę pracy na stanowisku pomocy technicznej.

/zaświadczenie lekarskie k.118 – 118 odwrót akt ZUS/

Z treści karty szkolenia wstępnego wynika , że w dniach od 3 do 4 października 2016 r. A. B. odbył szkolenie w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy.

/karta szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy k.116 akt ZUS/

Zgodnie z zakresem obowiązków , do zasadniczych zadań pracowniczych powierzonych wnioskodawcy miało należeć:

- wykonywanie prostych prac biurowych – przygotowanie dokumentacji do archiwizowania.
- obsługa ksero oraz kserowanie dokumentów , kompletowanie dokumentacji i jej dostarczanie do ośrodków dokumentacji geodezyjnej oraz urzędów.
- dostarczanie dokumentacji do osób/firm współpracujących.
- dostarczanie instrumentów i ich odbiór.
- wykonywanie prac organizacyjnych i porządkowych z zakresu dokumentacji geodezyjnej.
- wykonywania prostych prac obliczeniowych.

Z treści, powierzonych wnioskodawcy, czynności , wynikało, że nie jest on upoważniony do podpisywania dokumentów merytorycznych – geodezyjnych , oprócz odbioru , czy też dostarczania dokumentów.

/zakres czynności k.109 – 110 akt ZUS/

W ramach powierzonych czynności, wnioskodawca **przyuczał się** do wykonywania czynności , choć – zgodnie z zamysłem intencyjnym płatnika - w przyszłości miał pracować w terenie. Wnioskodawca układał mapy oraz zapoznawał się z dokumentacją techniczną. Czynności, A. B. wykonywał w elastycznym , wybranym przez siebie czasie

(przychodził najczęściej podczas obecności płatnika w biurze). Płatnik składek nie wydawała poleceń służbowych w stosunku wnioskodawcy.

/zeznania wnioskodawcy min.00:06:17 – 00:43:48 rozprawy z dnia 9 września 2019 r. , płyta CD k.373 , zeznania R. G. min.00:43:48 – 01:07:05 rozprawy z dnia 9 września 2019 r. , płyta CD k.373/

Od dnia 26 października 2016 r. A. B. stał się niezdolny do pracy z powodu choroby.

/okoliczność bezsporna/

W dniu 27 października 2016 r. wnioskodawca przebył planowy zabieg prostatektomii radykalnej z limfadenektomią ; hospitalizacja z rozpoznaniem wypisowym – podejrzenie guza stercza - **18.07.2016r.**, rozpoznanie nowotworu złośliwego gruczołu krokowego – **15.09.2016r.**

/dokumentacja medyczna k.215, dane wypisowe z hospitalizacji z 18.07.2016r., k. 274, opis porady lekarskiej z rozpoznaniem medycznym z dnia 15.09.2016r. k. 266/

Podczas nieobecności A. B., płatnik nie zatrudnił pracownika na jego miejsce , a w dniu 17 marca 2017 r. wystawił wnioskodawcy świadectwo pracy (umowa o pracę miała zostać rozwiązana na mocy porozumienia stron).

/świadectwo pracy k.176 , zeznania zainteresowanej R. G. min.00:43:48 – 01:07:05 rozprawy z dnia 9 września 2019 r. , płyta CD k.373/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o załączone do akt dokumenty, w szczególności, zawarte w dokumentacji osobowej sporządzonej w związku z zatrudnieniem wnioskodawcy u płatnika składek , dokumentacji medycznej oraz w oparciu o dokumenty znajdujące się aktach rentowych, a jedynie w niewielkim zakresie w oparciu o zeznania wnioskodawcy oraz płatnika. Wprawdzie zeznający w sprawie, wskazywali na czym polegały, wykonywane przez wnioskodawcę czynności w siedzibie płatnika , to jednak z zeznań tych nie wynika fakt świadczenia przez wnioskodawcę - pracy na rzecz płatnika, w ramach stosunku pracy. Podkreślić należy, że samo wykonywanie przez wnioskodawcę pewnych czynności, w świetle wszelkich ustalonych w niniejszej sprawie okoliczności, nie przesądza o ich wykonywaniu w ramach stosunku pracy. Ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, wynika bowiem, że w relacji łączącej płatnika oraz wnioskodawcę, występowały elementy obce stosunkowi pracy , a wskazuje na to choćby brak podporządkowania pracowniczego , czy też brak kontroli wnioskodawcy pod kątem prawidłowości wykonywania powierzonych mu zadań , jak również wykonywanie przez niego pracy w dowolnych godzinach. Nie są również jasne dla Sądu okoliczności zatrudnienia wnioskodawcy bowiem z całokształtu materiału dowodowego wynika, że po stronie płatnika, w rozpatrywanym okresie, nie zaistniała potrzeba zatrudnienia pracownika na stanowisku pomocy technicznej , a jak podkreśliła płatnik czynności jakie wykonywał wnioskodawca mogły być wykonane przez kogokolwiek. Co również istotne , płatnik składek nie zatrudniła pracownika, podczas długotrwałej nieobecności wnioskodawcy w pracy. Zeznania płatnika o możliwości – przyuczenie się wnioskodawcy , do , objętej zamysłem intencyjnym , późniejszego wykorzystania wnioskodawcy do pracy w tzw. terenie, nie jest wiarygodne, w sytuacji gdy – zawarcie przedmiotowej umowy, nastąpiło 1.10.2016r. , a prace – geodezyjne zmniejszają intensywność prowadzenia w sezonie zimowym , natomiast do okresu – intensyfikacji tych prac czyli do wiosny, od października , to nie tylko wprost – bardzo długi czas, ale także – obciążający – finansowo- płatnika . Bezproduktywnie . Wobec powyższego , uprawniona jest konkluzja, że jedynym powodem zaangażowania wnioskodawcy, była zatem chęć uzyskania przez niego zabezpieczenia finansowego, w związku z długotrwałą chorobą i planowanym zabiegiem operacyjnym , a nie zaś rzeczywiste zapotrzebowanie płatnika na jego pracę w reżimie stosunku pracy. Sąd wprawdzie nie neguje, że wnioskodawca mógł wykonywać pewne czynności, w spornym okresie czasu, na rzecz płatnika składek, jednakże, zgromadzony materiał dowodowy, w sposób oczywisty wskazuje, że czynności te nie były wykonywane w reżimie stosunku pracy. Oczywiście nie można negować motywów zawarcia umowy (chęć ubezpieczenia społecznego) jednakże okoliczność ta musi być poparta rzeczywistym wykonywaniem pracy w reżimie stosunku pracy , czego jednak w niniejszym postępowaniu nie udowodniono.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

Zgodnie z treścią **art.6 ust.1 punkt 1, art.8 ust.1 i art.11 ust.1 i art.12 ust.1 ustawy** z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2019 roku, poz.300) pracownicy, to jest osoby pozostające w stosunku pracy, podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Definicja pracownika, na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych, została zawarta w przepisie art.8 ust.1 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który stanowi, iż za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy. Pojęcie stosunku pracy o jakim mowa w art.8 ust.1 ww. ustawy jest równoznaczne z pojęciem stosunku pracy definiowanym przez art.22 k.p. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 roku, I UK 296/04, OSNP 2006/9-10/157).

Stosownie do treści **art.22§1 k.p.**, przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie, wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Stosunek pracy posiada szczególne cechy, które pozwalają na jego odróżnienie od innych stosunków prawnych do niego zbliżonych.

Stosunek pracy wyróżnia się:

- 1) koniecznością osobistego wykonania pracy,
- 2) podporządkowaniem pracownika pracodawcy,
- 3) wykonywaniem pracy na rzecz pracodawcy
- 4) i na jego ryzyko,
- 5) odpłatnością pracy.

W razie ustalenia, że, w łączącym strony stosunku prawnym, występowały elementy obce stosunkowi pracy nie jest możliwa ocena, że zawarta została umowa o pracę.

Nawiązanie stosunku pracy skutkuje równoległym powstaniem stosunku ubezpieczenia. Obydwa te stosunki, jakkolwiek mają inne cele, to wzajemnie się uzupełniają i zabezpieczają pracownika materialnie - pierwszy na co dzień, drugi na wypadek zdarzeń losowych. Stosunek ubezpieczenia społecznego pracowniczego jest konsekwencją stosunku pracy i jako taki ma charakter wtórny. Ubezpieczenie społeczne nie może bowiem istnieć bez stosunku pracy. Uruchomienie stosunku ubezpieczeniowego może odnosić się wyłącznie do ważnego stosunku pracy, a więc takiego, który stanowi wyraz woli obu stron realizowania celów, którym umowa ma służyć. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 stycznia 2006 roku III AUa 433/2005, Legalis nr 88987). Sam fakt, że oświadczenia stron umowy o pracę zawierają określone w art.22 k.p. formalne elementy umowy o pracę nie oznacza, że umowa taka jest ważna.

Sąd podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 stycznia 2005 roku (II UK 141/04, OSNP 2005/15/235), w którym stwierdzono, iż stronom umowy o pracę, na podstawie której rzeczywiście były wykonywane obowiązki i prawa płynące z tej umowy, nie można przypisać działania w celu obejścia ustawy (art.58§1 k.c. w zw. z art.300 k.p.). Ocena taka nie odnosi się jednak do sytuacji gdy podejmowane czynności w ramach zawartej umowy o pracę nie mają na celu rzeczywistej realizacji tej umowy, a jedynie uwiarygodnienie jej świadczenia – innymi słowy są czynnościami pozornymi, fikcyjnymi - pracownik udaje, że wykonuje jakieś czynności

jedynie po to, aby stworzyć dowody jej świadczenia. Nawiązanie umowy o pracę może bowiem wynikać z czynności faktycznych wyrażających się z jednej strony zobowiązaniem pracownika do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, z drugiej zobowiązaniem pracodawcy do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem (art.22§1 k.p.).

Spór, w niniejszej sprawie, sprowadza się do ustalenia, czy A. B. świadczył pracę na rzecz płatnika składek, czy też strony zawarły kwestionowaną umowę o pracę, wyłącznie w celu uzyskania świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W ocenie Sądu, analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, prowadzi do wniosku, że wnioskodawca nie wykonywał pracy na rzecz ww. płatnika, na podstawie umowy o pracę (nie udowodnił tej okoliczności).

W wykonywaniu umowy o pracę nie występuje element podporządkowania co do czasu pracy. Na podstawie, zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie sposób przyjąć, aby wnioskodawca świadczył pracę w stałych godzinach, a co więcej to nie płatnik lecz wnioskodawca decydował zarówno o momencie rozpoczęcia, jak i zakończenia pracy. Podkreślić w tym miejscu należy, że pracowników zatrudnionych w podstawowym czasie pracy obowiązuje ta sama norma czasu pracy określona **w art.129§1 k.p.** (8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin tygodniowo w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym), pracownicy są zobowiązani do wykonywania pracy określonego rodzaju, który powinien wynikać z umowy o pracę i są rozliczani z wykonania pracy pod kątem starannego działania. Z całą pewnością płatnik nie nadzorował czynności wykonywanych przez wnioskodawcę i, tym samym, nie sposób stwierdzić, aby wykonywała je w ramach podporządkowania pracowniczego. Co również istotne, A. B. nie miał ściśle określonych czynności jakie ma wykonać danego dnia, a także nie był rozliczany z wykonywanych obowiązków. Zatem trudno mówić w tym przypadku o podporządkowaniu pracownika, w zakresie czasu pracy i wykonywanych czynności oraz rozliczania go z powyższego. Zatem brak możliwości kontroli pracodawcy nad tym, czy codziennie wnioskodawca wykonywał swoje obowiązki, wynikające z zawartej umowy, wyklucza zakwalifikowanie, spornej umowy, jako umowy o pracę. Strony umowy nie wykazały, by taka kontrola miała miejsce.

Nadto, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nie wskazuje, aby u płatnika składek zaistniała realna potrzeba zatrudnienia pracownika na stanowisku kierownika restauracji. Oczywiście, w niniejszym postępowaniu, nie jest rolą ani organu rentowego ani Sądu oceniać sposób organizacji czy funkcjonowania płatnika, ale niemniej jednak należy przyjmować, że zachowania podmiotu, uczestniczącego w obrocie gospodarczym w celu zarobkowym są racjonalne ekonomicznie. W niniejszym postępowaniu, pracodawca nie wykazał, że zatrudnienie wnioskodawcy na podstawie umowy o pracę było uzasadnione, gdyż wskazuje na to specyfika prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Co więcej, podczas nieobecności wnioskodawcy w miejscu – pracy, nie zatrudnił ani nie zaangażował nikogo, na jego miejsce.

Podkreślić w tym miejscu należy, że podleganie pracowniczym ubezpieczeniom społecznym jest uwarunkowane nie tyle opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ale legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy. Stosunek pracy jest bowiem stosunkiem zobowiązaniowym uzewnętrzniającym wolę umawiających się stron. W sytuacji, gdy strony nie pozostają faktycznie związane stosunkiem pracy, nie można mówić o fakcie podlegania pracowniczym ubezpieczeniom społecznym. Natomiast sam fakt wykonywania za wynagrodzeniem określonego rodzaju czynności przez jedną ze stron na rzecz drugiej, w zależności od cech danego stosunku prawnego, co do zasady może zostać zakwalifikowany, jako umowa o dzieło, umowa zlecenia lub też umowa o świadczenie usług, o której mowa w art.750 k.c. wobec której stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Ocena, z jakim faktycznie stosunkiem prawnym, mamy do czynienia na gruncie przedmiotowej sprawy, pozostaje, jednak, poza zakresem rozważań Sądu Okręgowego, albowiem przedmiotem zaskarżonej decyzji była wyłącznie umowa o pracę.

Wprawdzie płatnik składek przedstawił dokumenty osobowe wnioskodawcy, to jednak, w ocenie Sądu, dokumenty te nie świadczą o wykonywaniu - pracy. Stworzenie tej dokumentacji miało jedynie uprawdopodobnić świadczenie pracy.

Do ustalenia, że doszło do powstania między stronami stosunku pracy, nie jest wystarczające spełnienie warunków formalnych zatrudnienia, a konieczne jest ustalenie, że strony miały zamiar wykonywać obowiązki stron stosunku pracy, wynikające z umowy o pracę i to czyniły.

Reasumując, z zebranego w sprawie materiału dowodowego, oceny zawartej umowy o pracę, sposobu jej wykonywania, wynika, że wnioskodawca i płatnik składek zawarli umowę o pracę, której nie mieli zamiaru realizować. Umowa ta została zawarta jedynie w celu uzyskania przez wnioskodawczynię wypłaty wysokich świadczeń ubezpieczeniowych (skoro nie mogła otrzymywać wynagrodzeń od płatnika) i był to jedyny cel zawarcia umowy o pracę. Wnioskodawca nie świadczył pracy w reżimie umowy o pracę, bowiem w wykonywaniu pracy występują elementy obce dla stosunku pracy jak choćby brak podporządkowania co do czasu świadczenia pracy czy regularności świadczenia pracy. Swoboda wnioskodawcy w wykonywaniu i organizacji pracy nie pozwala na uznanie, że wykonywał on pracę w ramach pracowniczego podporządkowania.

Zgodnie z art.83§1 k.c. w zw. z art.300 k.p. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozoru. Z czynnością prawną pozorną mamy do czynienia wówczas, gdy występują łącznie, następujące warunki: oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozoru, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozoru, czyli być aktywnym uczestnikiem stanu pozorności. Pierwsza i zasadnicza cecha czynności pozornej wyraża się brakiem zamiaru wywołania skutków prawnych, jakie prawo łączy z tego typu i treścią złożonego oświadczenia. Jest to zatem, z góry świadoma, sprzeczność między oświadczonymi a prawdziwymi, zamiarami stron, czyli upozorowanie przez strony na zewnątrz i wytworzenie przeświadczenia dla określonego kręgu (otoczenia), nie wyłączając organów władzy publicznej, że czynność o określonej treści została skutecznie dokonana.

W wyroku z dnia 2 lipca 2008 roku (II UK 334/07, Lex nr 531865) Sąd Najwyższy wskazał, iż w sytuacji, gdy wolą stron zawierających umowę było faktyczne nawiązanie stosunku pracy i doszło do świadczenia pracy za wynagrodzeniem, sama świadomość jednej ze stron umowy, a nawet obu stron, co do wystąpienia w przyszłości zdarzenia uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, nie daje podstawy do uznania, że umowa miała na celu obejście prawa. Ocena taka nie odnosi się jednak do sytuacji gdy podejmowane czynności w ramach zawartej umowy o pracę nie mają na celu rzeczywistej realizacji tej umowy, a jedynie uwiarygodnienie jej świadczenia – innymi słowy są czynnościami pozornymi, fikcyjnymi - pracownik udaje, że wykonuje jakieś czynności jedynie po to, aby stworzyć dowody jej świadczenia.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że umowa o pracę nie była wykonywana w reżimie prawa pracy. Nawiązanie stosunku pracy, którego elementami są zobowiązanie się pracownika do wykonywania pracy i zobowiązanie pracodawcy do wypłacania wynagrodzenia, nie było rzeczywistym celem stron. Stronom chodziło o uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego i temu celowi podporządkowały skonstruowanie określonej sytuacji prawnej, a umowa o pracę stanowić miała przede wszystkim narzędzie do realizacji tego celu. Fikcyjne, czyli tylko pozorne zawarcie umowy o pracę nie mogło stanowić podstawy do objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami pracowników.

Przedstawione wyżej rozważania jednoznacznie wskazują, iż zawarta umowa o pracę i sposób jej realizacji nie odpowiada treści art.22 k.p. Umowa ta jest zatem nieważna z uwagi na jej pozorność (art.83§1 k.c.).

Wobec powyższego Sąd uznał, że zaskarżona decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustalająca niepodleganie przez A. B. od 1 października 2016 r. ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w firmie (...) odpowiada prawu i na podstawie art.477¹§1 k.p.c. w punkcie 1 sentencji wyroku oddalił odwołanie.

W punkcie 2 sentencji wyroku Sąd nie obciążył A. B. kosztami zastępstwa procesowego, o czym orzekł w oparciu o art. 102 k.p.c. Obciążenie strony, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, może w okolicznościach konkretnej sprawy pozostawać trudne do pogodzenia z poczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współzycia społecznego. Z tego względu ustawodawca przewidział w przytoczonym przepisie specjalne unormowanie pozwalające

nie obciążać strony przegrywającej obowiązkiem zwrócenia przeciwnikowi całości lub części kosztów. Ideę tę urzeczywistnia, wyrażona w komentowanym przepisie zasada słuszności. Należy zauważyć, iż art. 102 k.p.c. nie konkretyzuje w żaden sposób pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych. Ocena, czy taki wypadek rzeczywiście zachodzi, pozostawiona została uznaniu Sądu. Musi ona mieć na względzie całokształt okoliczności sprawy, a zatem te związane z przebiegiem procesu, ale również pozostające poza jego zakresem. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z punktu widzenia zasad współżycia społecznego. Kryteria pomocne przy rozstrzygnięciu o istnieniu, czy też nieistnieniu przesłanek zastosowania zasady słuszności wskazane zostały w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego. W ocenie Sądu, okoliczności niniejszej sprawy wskazują, że możliwym jest zastosowanie względem wnioskodawcy powołanego przepisu art.102 k.p.c.

W punkcie 3 sentencji wyroku o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98 k.p.c. zasądzając od R. G. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd ustalił zgodnie z § 9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. , poz.265).

S.B.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy